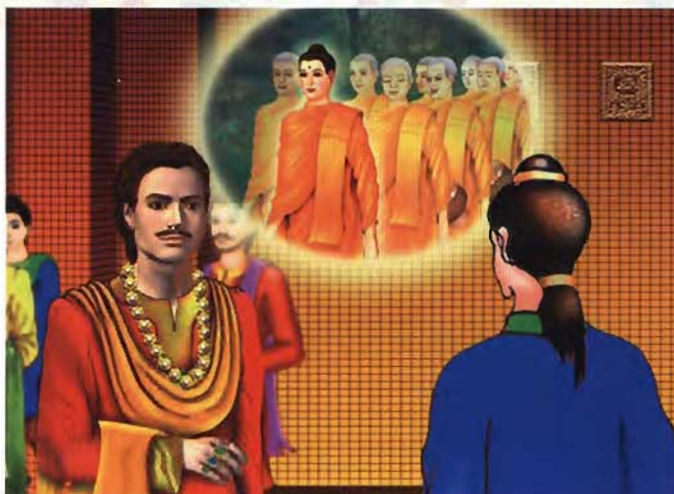

๒

พบพระสัมมาสัมพุทธเจ้าครั้งแรก ณ ป่าสีตวัน กรุงราชคฤห์

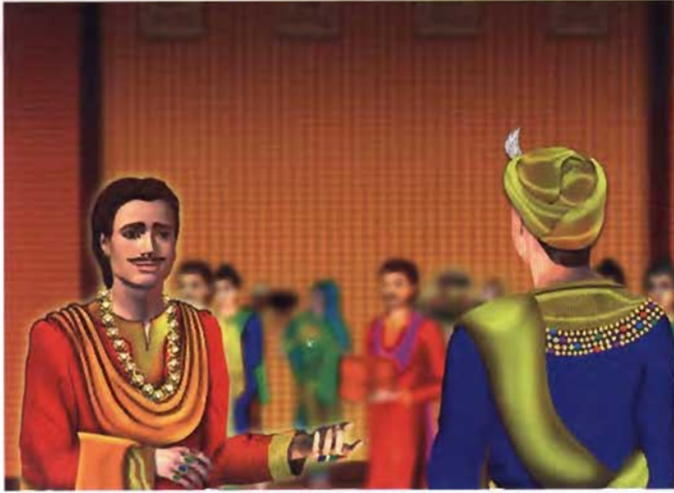

๖ หนหนึ่งท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี ได้นำสินค้า
 บรรทุกเกวียน ๕๐๐ เล่ม เดินทางไปกรุงราชคฤห์
 เพื่อค้าขาย อีก ๑ โยชน์จะถึงกรุงราชคฤห์ ท่านอนาถ
 บิณฑิกเศรษฐีก็ได้ส่งข่าวให้ราชคหเศรษฐีทราบ เหมือนทุก
 ครั้ง แต่ว่าในครั้งนี่ ราชคหเศรษฐีได้นิมนต์พระสัมมา
 สัมพุทธเจ้า พร้อมกับเหล่าพระสาวกมาฉันภัตตาหารใน
 วันรุ่งขึ้น ท่านเศรษฐีจึงได้สั่งให้บริวารไปต้อนรับท่านอนาถ
 บิณฑิกเศรษฐีแทน เพราะว่าตนจะต้องอยู่จัดเตรียมการ

ต้อนรับพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พร้อมเหล่าภิกษุสงฆ์

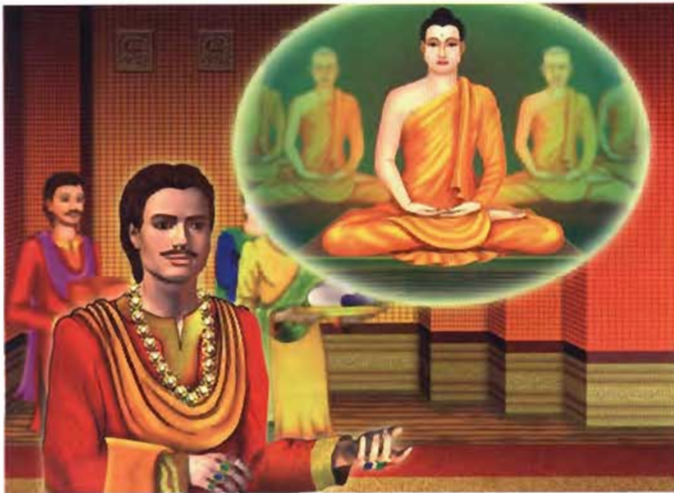
เมื่อท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี เดินทางมาถึงประตู
 เรือนของราชคหเศรษฐี ลงจากรถแล้วก็เดินมา ท่านได้
 เห็นท่านราชคหเศรษฐีกับเหล่าบริวาร กำลังจัดเตรียม
 สถานที่และภัตตาหารกันอย่างขะมักเขม้น ท่านอนาถ
 บิณฑิกเศรษฐีก็คิดว่า เมื่อก่อนราชคหเศรษฐีได้ต้อนรับ
 เราอย่างดี ในวันนี้ไม่ได้ออกมาต้อนรับเราเหมือนครั้งก่อน

เข้าใจว่าคงจะมีงานอวาหมงคลหรือวิวาหมงคลเป็นแน่

ที่คิดอย่างนี้ไม่ใช่ที่ท่านจะน้อยใจ แต่คิดว่า ท่านราชคหเศรษฐีอาจจะมียางหรือติดธุระไม่ได้มา อัยยาศัยของท่านอนาถบิณฑิกะไม่มีน้อยยกน้อยใจ เมื่อ ท่านราชคหเศรษฐีสั่งงานเหล่าบริวารเรียบร้อยแล้ว จึงเข้าไปทักทายท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี คือ ถือเรื่อง ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากับพระภิกษุสงฆ์เป็นหลัก ส่วน เพื่อนคงจะเข้าใจได้ดี

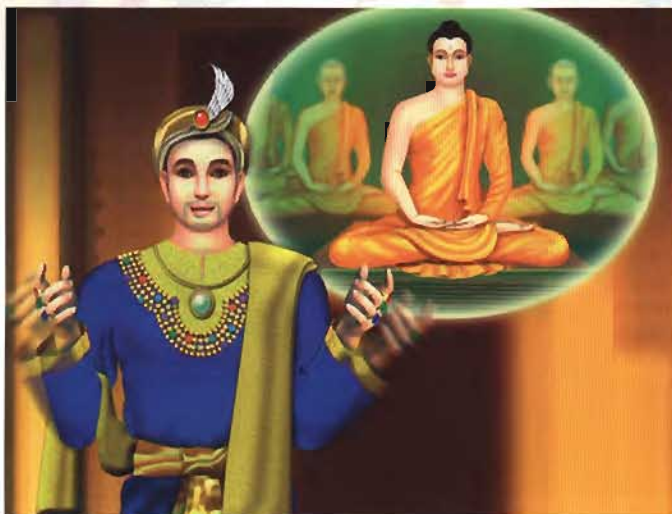

ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีก็ถามราชคหเศรษฐีว่า “ปกติท่านจะมาต้อนรับเราอย่างดี แต่วันนี้ท่านและ บริวารช่วยกันจัดเตรียมภัตตาหาร จะมีงานอะไรกันหรือ ถึงจัดเตรียมงานกันใหญ่โต”

ราชคหเศรษฐีตอบว่า “ก็ไม่ได้จัดงานอะไรหรอก เพียงแต่ว่าฉันได้นิมนต์พระพุทธเจ้าพร้อมด้วยพระสาวก มาฉันภัตตาหารในวันพรุ่งนี้”

“เมื่อก็ท่านว่าอะไรนะ”

ท่านราชคหเศรษฐีก็บอกว่า “พรุ่งนี้พระสัมมา

ลัมพุทธเจ้าจะเสด็จมา”

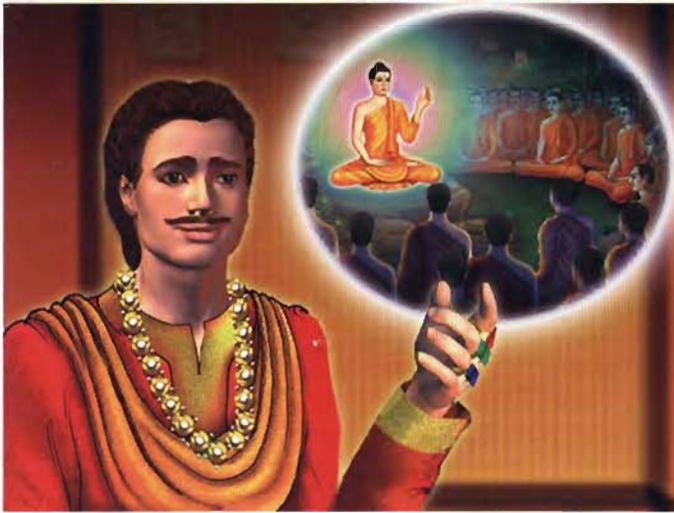
ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีปีติ ขนลุกชูชันตั้งแต่ ศีรษะจรดปลายเท้า พร้อมกับกล่าวว่า “ท่านกล่าวว่า พระพุทธเจ้าบังเกิดขึ้นแล้วหรือ ท่านพูดถึงพระพุทธเจ้า ไซ้ไหม” ถ้ามอย่างนี้ถึง ๓ ครั้ง ปิติตื่นเต้น ซึ่งเหตุ เพราะบุญเก่าที่ท่านได้สั่งสมเอาไว้กับความปรารถนาเมื่อ แสนกัปที่แล้วว่า จะมาอยู่ในตำแหน่งเอตทัคคะฝ่าย

อุบาสกด้านการถวายทาน จึงทำให้ท่านมีความปลื้มปิติ ยินดี

ท่านราชคหเศรษฐีก็ตอบ ๓ ครั้ง แล้วคิดในใจว่า เพื่อนเป็นอะไรไป

ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีบอกว่า “เพราะคำว่า พระพุทธเจ้า ยากที่จะหาฟังได้ในโลก คำอื่นหาฟังได้ง่าย การที่ท่านพูดอย่างนี้ หาฟังได้ยากในโลก เพราะคำว่า

พระพุทธเจ้า เกิดขึ้นได้ยาก ฉันสามารถเข้าไปเฝ้าพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์นั้น ในเวลานี้ได้ไหมเพื่อน
ขอให้เราเข้าไปเฝ้าได้ไหมตอนนี้ ๑”

“ยัง ๑ ยังเฝ้าไม่ได้หรอก” ราชคหเศรษฐีตอบ
“เพราะว่าพระองค์ประทับอยู่ที่โน้น ป่าสิทวัน ซึ่งระหว่าง
ทางจากบ้านของเราที่จะไปถึง เต็มไปด้วยป่าช้าผีดิบ (คือ
ศพที่ยังไม่ได้เผา) เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน ไววันพรุ่งนี้ท่านก็

จะเสด็จมาแล้ว ค่อยเข้าเฝ้าท่านเถอะ เพื่อนคอยหน้อย
เถอะ พรุ่งนี้เข้าเราก็จะเจอแล้ว”

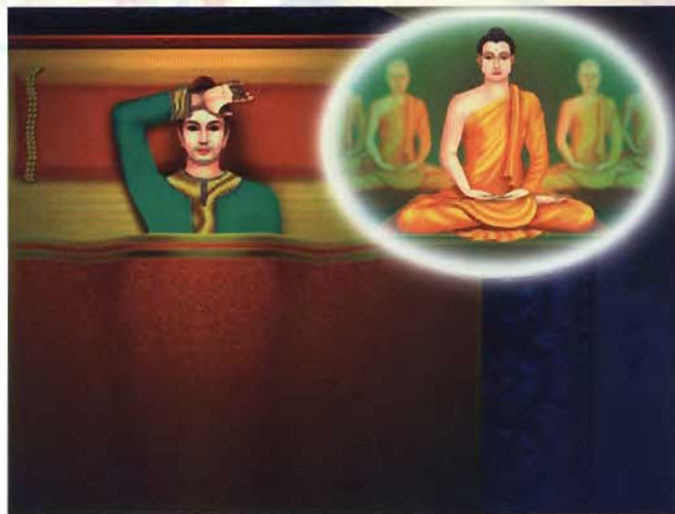
“โอ้ ! มันนานเหลือเกิน” ในความคิดของท่าน
อนาถบิณฑิกเศรษฐี เพราะรอคอยมาแสนกับ เพื่อที่จะเจอ
พระพุทธเจ้า

วันนั้นเอง ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีไม่ได้คิดเรื่อง
การค้าขายเลย เรื่องการทำมาหากิน ไม่สนใจเลย ใจของ

ท่านครุ่นคิดปรารถนาแต่จะเข้าเฝ้าพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ใจวนเวียนอยู่ เมื่อไหร่จะถึงเวลาที่ท่านจะเสด็จมาลัทธิ
เราจะได้เข้าเฝ้า จะได้เข้าไปนั่งใกล้ จะได้ฟังธรรม จะได้
ถวายภัตตาหาร เป็นความปลื้มปิติยินดี เพราะบุคคลเช่น
ท่านหาได้ยาก

ในวันนั้นแม้กระทั่งอาหารมือเย็นก็ไม่
รับประทานแต่นั่งที่โต๊ะอาหาร เพราะใจอยากจะเข้า

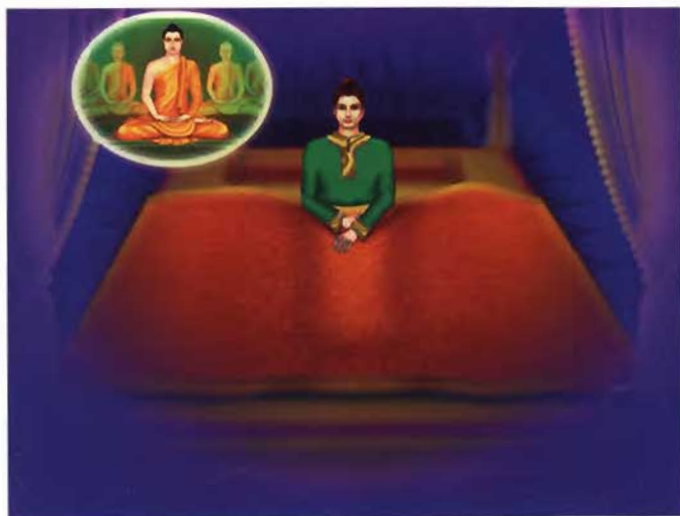
เฝ้าพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ดูเถะอาหารอร่อย ๆ ไม้มีความ
หมายในหัวใจสำหรับท่านในวันนั้น ซึ่งใจเต็มเปี่ยมไปด้วย
พระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นอารมณ์

วันนั้นเป็นอยู่ด้วยใจที่ครุ่นคิดถึงแต่พระพุทธองค์
ท่านอัมไปเลย ขึ้นไปนอนบนปราสาทชั้นที่ ๗ เพื่อรอให้
ถึงวันพรุ่งนี้เร็ว ๆ เดินไปก็พุทโธ พุทโธ พุทโธ ขึ้นบันได
๗ ชั้น เดินขึ้นไปแล้วก็ล้มตัวลงนอนเอามือวางไว้บน

หน้าผาก ไม่ใช่กายอย่างเดียวนะ นึกถึงพระพุทธเจ้าเป็น
อารมณ์ด้วย

โอ้ ! วันพรุ่งนี้เราจะได้เข้าเฝ้าพระสัมมาสัมพุทธ
เจ้าแล้ว จากนั้นท่านก็ปล่อยหลับไปด้วยความอ่อนเพลีย
จากการเดินทาง ในใจมีแต่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ไม่ได้นึก
ถึงบุคคลอื่นเลย แต่หลับไปได้ประเดี๋ยวเดียวแค่นั้น พอ
ถึงปฐมยาม (ยามหนึ่งมี ๔ ชั่วโมง) ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี

ก็สะดุ้งตื่นขึ้น ด้วยความระลึกนึกถึงพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
อย่างแรงกล้า ลืมตามาสว่างแล้วกระมัง เราลูกดึกว่า
นึกไปนึกมา แสงแห่งความอัศจรรย์ คือ แสงสว่างจาก
การเจริญพุทธานุสติก็ขับความมืดในห้องนั้นหายไปหมด
ประจวบดวงตะวันที่ลูกโพล่งขึ้นในยามเช้า ทำให้ท่านเข้าใจ
ผิดคิดว่า มันสว่างแล้ว ก็ดีใจ เราจะได้เข้าเฝ้าพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้า ลูกขึ้นมาเลย เดินไปที่หน้าต่าง คิดว่า
จะได้เห็นดวงอาทิตย์โผล่ขอบฟ้าขึ้นมาแล้ว แต่กลับเห็น

พระจันทร์ลอยเด่นอยู่บนท้องฟ้า จึงทราบว่ ามจริง
แค่ ๔ ทุ่ม เพิ่งผ่านไปแค่หนึ่งยามเท่านั้น ยังเหลือ
ตั้ง ๒ ยาม คือ มัชฌิมยาม กับปัจฉิมยาม เลยต้องกลับ
มานอนต่อ

แต่ไม่ได้หลับหอรอก ผุดลุกผุดนั่งไปอย่างนั้น
พอถึงมัชฌิมยามสะดุ้งตื่นอีก พอระลึกนึกถึงพระสัมมา
สัมพุทธเจ้าแสงสว่างเกิดอีกแล้ว คงสว่างแล้ว ท่านก็ลุก
ไปที่หน้าต่างไปดูอีก ตอนนี้ง่วงแล้ว แต่ก็ยังเห็นพระ
จันทร์ แล้วก็กลับมาอนต่อ

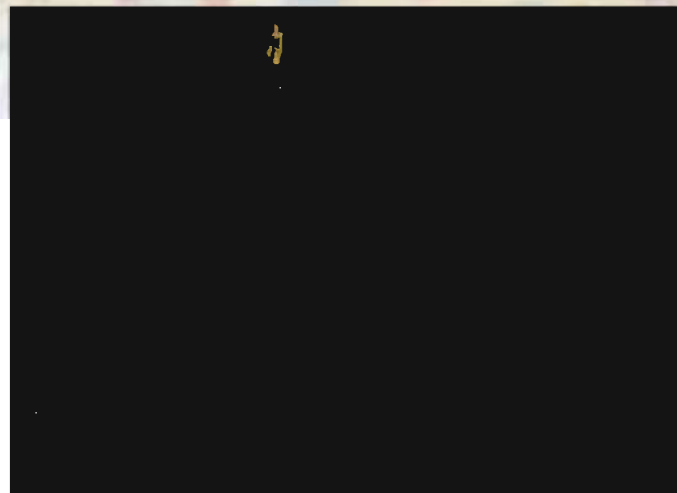
จนกระทั่งถึงปัจฉิมยามสะดุ้งอีกครั้งเป็นครั้งที่ ๓
ตั้งใจใหญ่ล้างหน้าล้างตาเสร็จก็ออกมาเลย โดยเข้าใจว่า
สว่างแล้ว แต่จริง ๆ ยังไม่สว่างเต็มที่หอรอก ท่านลุกจาก
ที่นอนแล้ว ทั้ง ๆ ที่มันยังมืด ๆ อยู่ในช่วงที่ยังสลัว ๆ รีบ
เดินไปที่ป่าสิตวัน อย่าลืมนว่ป่าช้าผิติด เป็นที่น่าสะพียงกลัว
เต็มไปดว้ยอมมนุษย์ทั้งหลาย ขณะนั้นประตูเมืองยังปิดอยู่
มันยังมืด คนเปิดประตูเมืองยังหลับอยู่ ท่าน
ก็ไปยืนอยู่หน้าประตูเมือง เห็นเขาลือคฤณแเอาไว้

โอ้ ! ทำอย่างไร ประตูเมืองถึงจะเปิดได้ ด้วยอาณูภาพแห่งบุญของท่านกับพุทธานุภาพ และความตั้งใจจริงของท่าน จึงทำให้เทวดาที่รักษาเมืองเห็นท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี กำลังจะเดินไปป่าสีตวันไปเข้าเฝ้าพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

เทวดาผู้รักษาเมืองก็มองดู เห็นดวงบุญว่า ถ้าท่านเศรษฐีเข้าเฝ้าพระพุทธองค์เพียงครั้งเดียว เมื่อได้ฟังธรรมแล้วก็ต้องบรรลุธรรมอย่างแน่นอน มองด้วยทิพพจักขุ และต่อไปในอนาคต ท่านจะต้องเป็นยอดอุปัฏฐากคนสำคัญในพระพุทธศาสนา ดังนั้นด้วยเทวานุภาพ จึงเปิดประตูเมืองให้ท่านเศรษฐีไปเข้าเฝ้าพระพุทธเจ้า ตรงนี้ก็เป็นอจินไตย คือ มันเหนือความนึกคิดของเราว่า ความสามารถของมนุษย์อย่างนี้ อยู่ ๆ ประตูเมืองจะเปิดขึ้นมาเอง หรือไปเปิดประตูเมืองเองได้ มันยาก อย่าไปคิดเลยเรื่องที่เรำทำเองไม่ได้ แล้วอย่าไปสรุปว่า มันเป็นไปได้ ไม่ได้ แต่มันเป็นไปได้แล้ว

เมื่อท่านเศรษฐีเดินออกนอกกำแพงเมืองก็พบว่า บรรยาการภายนอกนั้น มืดสนิทเลย โอ ! ถึงอยากจะเข้า

เผ้าแคไหนด อย่าลืมนะว่า ตอนนั้นท่านยังเป็นปฤชชนอยู่ ความ
สะดุ้งกลัวยังมี เพราะว่า ที่ป่าช้าผีดิบ มีอมมนุษย์ และสุนัข
ซึ่งมันอยู่ในภูมิเดียวกัน ภูมิของอบาย มันเห็นมันก็กลัว
ผีเหมือนมนุษย์กลัว พอกลัวมันก็หนาวเย็นเยือกทีเดียว ลั่น
ๆ ก็ปล่อยเสียงออกมา แหงนคอสูงเกือบจะตั้งฉากกับพื้น
โลก แล้วปล่อยลำโพงไปเลย ท่านก็เอาเรื่องเหมือนกัน เลย
คิดไปว่า เอ ! เรากลับไปนอนดีกว่า มันยังมีด แต่เพียง
แค่นี้

ที่กรุงราชคฤห์นี้ มีประชากรอาศัยอยู่หนาแน่น
มากถึง ๑๘ โกฏิ เมื่อมีคนตายในเวลาคับขัน พวกญาติ
ไม่สามารถนำออกจากเมืองได้ ก็นอนตายระเกะระกะ
จึงนำขึ้นไปบนหอคอยแล้วก็โยนออกนอกกำแพงเมืองไป
ดังนั้นเมื่อท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีออกไปนอกเมือง
จึงต้องเดินเข้าไปบนซากศพ ที่ส่งกลิ่นเหม็นด้วย เสียง
โหยหวนของเจ้าสุนัขด้วย แล้วก็อมมนุษย์ด้วย คือ อดีต
มนุษย์ที่ไม่มีกายมนุษย์อยู่

ชากศพนันเต็มไปด้วยหมุ่นนอนที่ซ่อนไซ เต็มไป
 ด้วยเหล่าแมลงที่มาได้ตอมชากศพนัน ถ้าเราเป็นท่าน
 อนาคตบิณฑิกเศรษฐีจะคิดอย่างไร ท่านเดินผ่านอย่างนี้
 ออกมา ก็ยังตะคุ่มตะค้ำยังไม่ค่อยเห็นนอนได้ชัดเจน
 เห็นบวม ๆ ตุ่ม ๆ หน้อย แต่กลิ่นมันเข้ามา ให้รู้เลยว่า
 เน่าแล้ว ก็เกิดความสะดุ้งกลัวจนลุกซู่ คิดสองอย่างใน
 เวลาเดียวกัน กลับดีหรือไม่กลับดี แต่กำลังยืนนิ่งอยู่อย่าง
 นั้น ก็มียักษ์ผู้ใหญ่นหนึ่งชื่อว่า สิวักยักษ์ ไม่ปรากฏ
 ร่าง ส่งแต่เสียงอันไพเราะเหมือนคนเคาะกระดิ่งทอง
 ไพเราะมาก ได้กล่าวกับท่านเศรษฐีโดยไม่ให้ท่านเศรษฐี
 รู้ตัวว่า “ข้างหนึ่งแสนเชือก ม้าหนึ่งแสนตัว รถเทียมม้า
 หนึ่งแสนคัน สาวงามสวมเครื่องประดับอันมีค่าหนึ่งแสน
 คน ทั้งหมดรวมแล้วมีคุณค่ายังไม่เท่ากับเสี้ยวหนึ่งใน ๑๖
 ของเท้าที่ก้าวย่างไป ๑ ก้าว เพื่อจะเข้าเฝ้าพระสัมมา
 สัมพุทธเจ้า ท่านเศรษฐีก้าวไปเถิด ท่านก้าว
 ไปข้างหน้าดีกว่า อย่าถอยหลังกลับเลย ก้าวต่อไป” ขณะ
 นั้นเองแสงสว่างได้ปรากฏแก่ท่านเศรษฐี เพราะใจ

ตั้งมั่นนึกถึงพระสัมมาสัมพุทธเจ้าข่มความสะพรึงกลัวไว้
และได้ยืนกัลยาณมิตรที่เป็นยักษ์ สิวักยักษ์ปลอบประโลม
ใจ ก็เกิดเลื่อมใสเหมือนเดิม แสงสว่างก็เกิดขึ้น ทำให้
ท่านมีจิตใจเบิกบาน มีแรงใจที่จะเดินต่อไป ผ่านซาก
ศพซึ่งเพิ่มขึ้นไปเรื่อย ๆ เน่าเหม็นขึ้นอีกไปอีก พร้อมกับ
เสียงสุนัขป่าร้องโหยหวน ท่านก็เกิดความสะดวกกลัวขึ้นมา
อีก

ท่านเศรษฐีคิดว่า กลับดีกว่าพอคิดจะกลับ กัลยาณ
มิตรสิวักยักษ์ก็พูดขึ้นอีกว่า “ช้างแสนเชือก ม้าแสนตัว
รถม้าแสนคัน สาวงามสวมเครื่องประดับอันมีค่าแสนคน
ยังไม่ถึงเลี้ยวหนึ่งใน ๑๖ ของการย่างเท้าไป ๑ ก้าว
ท่านก้าวเดินต่อไปเถิด” หมายก็หอนไปเรื่อย ๆ เดินไป
พอหยุดที เอ๊ะ ! กัลยาณมิตรสิวักยักษ์พูดต่อไป ศพก็ยัง...
อื้อฮือ อูจาดหนักเข้าไปเรื่อย ๆ เลย สุนัขป่าก็ร้องโหยหวน

หนักเข้าไปอีก กลัวหนักเข้าไปเรื่อย ๆ เลย ขาลั่น แต่ก็ก้าวต่อไป เพราะว่า กัลยาณมิตรสหายก็พูดเหมือนเดิม ทันใดนั้นความมืดก็หายไป แสงสว่างได้ปรากฏเกิดขึ้น แก่ท่านเศรษฐี ความสะดุ้งกลัวในใจก็หายหมด ตอนนี้ มีแต่พระพุทธเจ้าเป็นอารมณ์ แล้วท่านก็ก้าวต่อไปจนถึงป่าสาติวัน

ขณะนั้นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเสด็จลุกขึ้น จงกรมในที่แจ้งแต่เช้าตรู่ก่อนสว่าง พระองค์ได้ทอดพระ

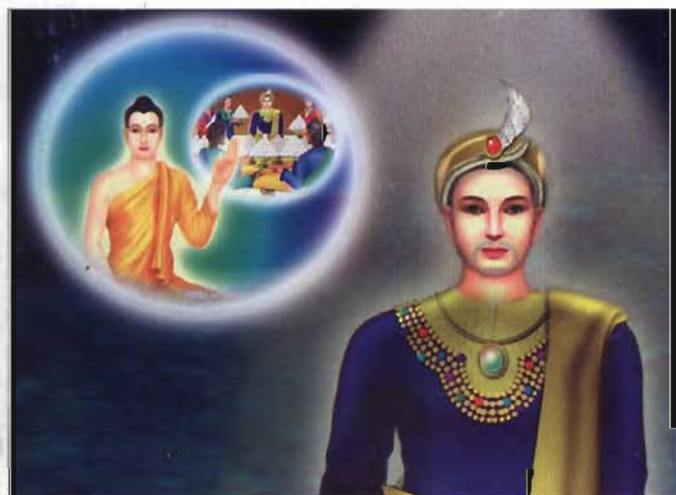
เนตรเห็นท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีเดินมาแต่ไกล จึงเสด็จมาประทับนั่ง พอประทับนั่ง ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีเดินมาก็คิดไปว่า พวกเดียรธีย์จำนวนมากในโลกนี้ มักจะกล่าวตัวของเขาเองว่า เป็นพระพุทธเจ้า แต่จริง ๆ แล้ว ไม่ใช่ เป็นแค่เดียรธีย์

ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีคิดไปเรื่อย ๆ ก็มองเห็นแต่ไกล เราจะทราบได้อย่างไรว่า สมณะที่เห็นอยู่นี้เป็น

พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ท่านเศรษฐีก็เลยคิดในใจว่า มหาชน
รู้จักเราชื่อ อนาคตภิกษุ แต่ไม่มีใครรู้ชื่อที่มารดาบิดา
ตั้งให้เราเลย ถ้าหากเป็นพระพุทธเจ้าจริง ก็ต้องทรง
ทราบ

พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงทราบวาระจิตของท่าน
เศรษฐี จึงตรัสเรียกอนาคตภิกษุเศรษฐี ว่า “มาเถิด
สุทตตะ ตถาคตอยู่ที่นี่แล้ว มาเถิดสุทตตะ พระตถาคต
อยู่ที่นี่ เธอจงก้าวมาหาเรา” ท่านอนาคตภิกษุเศรษฐี

ได้ยินเสียงของพระพุทธเจ้าที่ไพเราะมาก เสียงลึก ก้อง
กังวาน ไม่แหบ ไม่เครือ หยดย่อย ไพเราะ ชาบซึ้ง
และแถมเรียกชื่อตนถูกต้องอีกด้วย ทั้ง ๆ ที่ไม่เคยเจอกัน
เลย ท่านมีความปีติเบิกบานมากทีเดียว จึงรีบเข้าไป
เฝ้าพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ชบเคี้ยวลงแทบพระบาท
พระบรมศาสดา แล้วกราบทูลด้วยความปลื้มปิติ “พระองค์
ผู้เจริญ พระองค์ทรงประทับสำราญดีหรือพระพุทธเจ้า
ข้า” ไปถามคนที่เขาสบายที่สุดในโลก เป็นคำทักทายที่

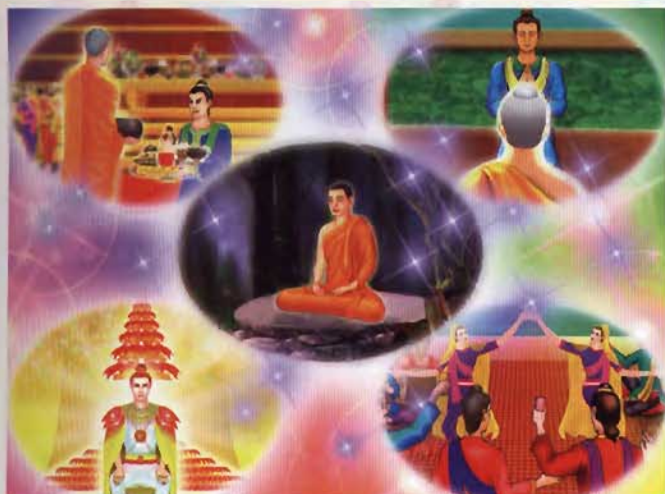
ไฟเราะที่สุดเท่าที่ตัวจะนึกได้ตอนนั้น อย่าลืมว่า ท่านเพิ่งเดินผ่านซากศพ เสียงโหยหวนมา แล้วอยู่ ๆ ก็มาพลิกเหมือนไฟเปิดแป๊บสว่าง เมื่อแสงสว่างมาแล้ว สิ่งที่ยังอยู่ในใจก็หายไป คล้าย ๆ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านทำลายภูเขแห่งความสงสัยหมดไป เปิดเผยว่า พระองค์คือ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า โดยตรัสเรียกชื่อท่านเศรษฐีได้ถูกต้องว่า “สุทัตตะ”

“พระองค์ทรงประทับสำราญดีอยู่หรือพระพุทธเจ้าข้า”

พระพุทธองค์ตรัสตอบ “สุทัตตะ พราหมณ์ผู้ดับทุกข์ได้แล้ว ย่อมอยู่เป็นสุขทุกเวลา”

คำว่า พราหมณ์ในที่นี้หมายถึงผู้ที่ลอบบาปออกจากใจได้แล้ว ไม่ใช่แต่งชุดพราหมณ์สีขาวมา นั่นไม่ใช่ แม้อยู่ที่ป่าสีตวันยามค่ำคืนก็มีความสุข คำตอบอย่างนี้ ฟังแล้วชื่นใจ ของแท้ ท่านคิด ชื่นใจ เรามาเจอพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจริง ๆ

“ผู้ใดไม่ติดในกาม มีใจเย็น ตัดความเกี่ยวข้องทุกอย่างได้แล้ว เป็นผู้ไม่มีความกระวนกระวายในใจ ถึงความสงบแห่งจิต เป็นผู้สงบระงับแล้ว ย่อมอยู่เป็นสุข”

จากนั้นพระพุทธองค์ก็ทรงแสดงอนุปพพิกขาแก่ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี คือ กล่าวถึงทาน ศีล สวรรค์ โขขของกาม และอานิสงส์ของการออกจากกามให้ฟัง โดยปริยายตลอดเห็นเป็นภาพไปหมดเลย เมื่อพระพุทธองค์ทรงทราบโดยพุทธญาณของท่าน คือ ท่านมองไปสอนไป มองไปว่า ใจของท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีใสแล้ว นุ่มนวลควรแก่การงาน ปราศจากนิวรณ์แล้ว ใจใสแล้ว มีจิตเลื่อมใสในพระรัตนตรัยแล้ว จึงทรงแสดงอริยสัจ ๔ ต่อ ซึ่งเป็นธรรมที่พระพุทธเจ้าทั้งหลายตรัสรู้ด้วยพระองค์เอง ไม่ได้เรียนจากครูบาอาจารย์คนไหน คือ ท่านทรงเห็นแจ้งและรู้แจ้งด้วยพระองค์เอง ได้แก่ ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค ว่า ชีวิตเป็นทุกข์ สาเหตุ คือ ความอยากที่มีกิเลสอยู่เบื้องหลัง ต้องหยุดความอยากที่เรียกว่า นิโรธ แล้วมรรคจะเกิดเป็นต้นทางของอริยมรรค

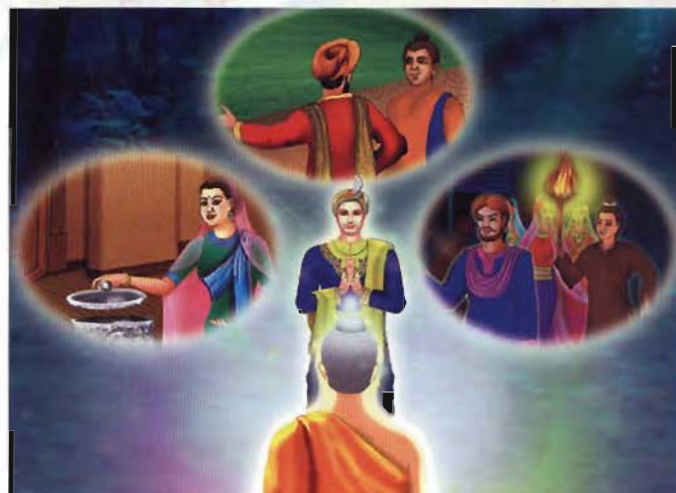

ทำให้เข้าถึงพระรัตนตรัยในตัว มีธรรมจักร คือ ดวงตา
เห็นธรรมก็ได้เกิดขึ้นแก่ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี ท่าน
พูดว่า ชีวิตเป็นทุกข์ ทุก ๆ ชีวิต สาเหตุมาจากความ
ทะยานอยาก อยากได้ อยากมี อยากเป็นในสิ่งที่ไม่ควร
อยากมี และไม่ควรอยากเป็น

เป็นความอยากที่ระคนไปด้วยความเพลิน เพลิดเพลิน
แต่ไม่ได้ประกอบไปด้วยปัญญา เพราะมีกิเลสอยู่

เบื้องหลังให้เป้าหมายความอยากนั้นเบี่ยงเบนไป คือ สิ่ง
ที่ควรอยากไม่อยาก แต่ไปอยากในสิ่งที่ไม่ควรอยาก เพราะ
ฉะนั้นต้องหยุดอยาก หยุดความอยากนั้น คือ หยุดใจ พอ
ใจหยุดได้ มรรคก็เกิดเป็นดวงใส ๆ เรียกว่า ปฐมมรรค
ทุติยมรรค ตติยมรรค จตุตถมรรค เรื่อยไปกระทั่งทำให้
ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีมีดวงตาเห็นธรรม เปรียบเสมือน
ผ้าที่สะอาดปราศจากมลทิน ย่อมติดน้ำย่อมได้ดินนั้น
ท่านได้บรรลุเป็นพระโสดาบัน หหมดความลั้ลเลสงสัยใน

พระรัตนตรัย เพราะว่าท่านเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับพระรัตนตรัยแล้ว

ท่านเศรษฐีก็ได้กราบทูลพระผู้มีพระภาคเจ้าว่า ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ พระธรรมเทศนาของพระองค์นั้น งดงาม ไพเราะยิ่งนัก งดงามทุกถ้อยคำทุกประโยค ที่ทำให้ใจเบิกบานแจ่มแจ้ง ไม่มีความกลางแคลงอะไรอยู่ในใจเลย ฟังแล้วเพลินจนกระทั่งเข้าถึงธรรมได้ เปรียบเสมือน

บุคคลหงายของที่คว่ำ เปิดของที่ปิด บอกทางแก่คนหลง หรือเป็นผู้ส่องประทีปในที่มืดให้บุคคลผู้มีตาดีได้มองเห็น ฉะนั้น ข้าพระพุทธเจ้าขอถึงพระพุทธ พระธรรม และ พระสงฆ์ ว่าเป็นที่พึ่งตลอดชีวิต ขอพระองค์ทรงจำข้าพระองค์ว่า เป็นอุบาสกผู้เลื่อมใสในพระรัตนตรัย นับแต่บัดนี้เป็นต้นไป กล่าวถึง ๓ ครั้งทีเดียว พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ, ธรรมัง สะระณัง คัจฉามิ, สังฆัง สะระณัง คัจฉา

มิ, ทุดิยัมปิ....., ตติยัมปิ..... ๓ ครั้งว่า ขอลึงพระพุทธรูป พระ
ธรรม และพระสงฆ์ว่าเป็นที่พึ่ง

ขอพระองค์พร้อมด้วยเหล่าพระสาวกจงรับ
นิมนต์ของข้าพระองค์ เพื่อฉันภัตตาหารในวันพรุ่งนี้ด้วย
เถิด เราจะสังเกตได้ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงรับนิมนต์
โดยดุชนิภาพ คือ นั่งนิ่ง ๆ ผู้มีปัญญาพึงรู้ด้วยอาการ
นั้น ก็นั่งนิ่ง ๆ เฉย ๆ เป็นปกติ เหมือนพระพุทธรูปนั่ง
นิ่ง ๆ สงบ ๆ เขาเรียกว่า อริยดุชนิ คือนิ่ง ๆ

ท่านอนาถปิณฑิกเศรษฐีทราบว่า พระพุทธรูป
ทรงรับนิมนต์แล้ว ทราบด้วยอาการนิ่ง ๆ คือ เป็น
ธรรมนิยามที่ทำอย่างนั้น แล้วก็แสดงว่า รับโดยอาการ
ปกติ คือ ปกติใจต้องนิ่ง ใจนิ่ง ๆ แล้วท่านเศรษฐีจึงทูล
ลาพระพุทธรูป ถวายอภิวาทแล้วทำประทักษิณ เดินพนม
มือเวียน ๓ รอบ แล้วก็เดินกลับเข้าเมือง ตอนนี้อย่าง
แล้ว เป็นพระโสดาบันแล้ว

